

อภิขันธ์การวิเสวเวป

หลังจากพุทธเจ้าปรินิพพานแล้ว
พุทธบริษัททั้งหลายได้ดำเนินตามพุทธปฏิปทาเรื่อยมา
จนแสงสว่างแห่งพระสัทธรรมได้รุ่งเรืองเป็นสรวงสวรรค์ของมหาชน
พุทธบุตรแท้ได้ปฏิบัติธรรมจนถึงแก่น บรรลุธรรมที่ควรรู้
เป็นอนันต์ อธิติบารมีปาฏิหาริย์จึงบังเกิดขึ้นเป็นอัศจรรย์ ।

ธรรมชาติ ประภาศิริ เรียบเรียง

สำนักพิมพ์ไพลิน

อภินิหารหลวงปู่ ธรรมชาติ ประภาศิริ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
ธรรมชาติ ประภาศิริ.

อภินิหารหลวงปู่.--กรุงเทพฯ : ไพลิน, ๒๕๕๔.

๑๒๘ หน้า.

๑. ปาฏิหาริย์. I. ชื่อเรื่อง.

๒๕๕๔.๓๑๖๑

ISBN ๙๗๔-๔๒๘-๐๗๒-๗

© สงวนลิขสิทธิ์ บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด

ประธานกรรมการ

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ประธานกรรมการบริหาร

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

ที่ปรึกษากฎหมาย

อนันต์ แยมเกษร นบ., นศ.ม.

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

สมบัติ สุทธิจิตร

บรรณาธิการบริหาร

ลาวัณย์ เฉลิมชัยวัฒน์

บรรณาธิการต้นฉบับ

วิทยา ประทุมธารารัตน์

กองบรรณาธิการ

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์

ศิริพร พงศ์สันติวิภา สรिता ปริกโกมโตม

พิสูจน์อักษร

อุไรริษา ขวัญแก้ว

ออกแบบปก

Evolution Art

ศิลปกรรม

โปรดคอมกราฟิค

พิมพ์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด

๘๑ ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๑๙๑๙ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๑๘๑๘

www.paillinbooknet.com

E-mail : info@paillinbooknet.com

ราคา ๑๐๙ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

อิทธิปาฏิหาริย์กับพระสงฆ์ดูราวกับว่าจะไม่สามารถแยกออกจากกัน ชาวพุทธเชื่อกันมานานแล้วว่า หากฝึกจิต บำเพ็ญเพียรภาวนาก็จะสามารถเกิดพลังจิตมหัศจรรย์ขึ้นมาได้ และสิ่งนี้ก็สามารถดึงดูดผู้คนให้เคารพศรัทธายิ่งกว่าความดีอื่นใดเสียอีก

“อภินิหารหลวงปู่” ชีวประวัติของเหล่าสงฆ์ผู้มีอภินิหารบารมี และตั้งมั่นอยู่ในศีลบริสุทธิ ท่านทั้งหลายต่างใช้อำนาจจิตในทางช่วยเหลือสงเคราะห์ผู้ตกทุกข์ได้นั้น มิได้แสดงฤทธิ์แห่งจิตตานุภาพเพื่อแสวงผลประโยชน์อื่นใดเลย

เรื่องราวอภินิหารหรือความดีงามของท่านจึงน่าจะนำมาเผยแพร่ให้พุทธศาสนิกชนทราบกันบ้าง ดีกว่าไปสนใจบรรดามิจฉาชีพที่อาศัยผ้าเหลืองบังหน้าเหล่านั้น เพราะนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้ว กลับจะสร้างความรู้สึกลดหวั่นใจจนถึงขั้นหมดศรัทธาในพระสงฆ์ก็เป็นได้

ปราณนัติ
บรรณาธิการ

คำนำ

ผมจำเป็นต้องยอมรับว่าผมได้หยิบฉวยข้อมูลจากข้อเขียนที่
อาจเขียนขึ้นเอง หรือเป็นผู้อื่นเขียนขึ้น จากหนังสือประวัติหลวงปู่ หลวง
ตา ที่มีอยู่แล้ว เอามาเขียนขึ้นเป็นของตัวเอง

ที่ผมบอกว่าเขียนขึ้นเป็นของตัวเองนั้น ผมหมายความว่า ผม
เอาข้อมูลนั้นมาวิเคราะห์ วิจัยแล้ว จึงเขียนด้วยความคิดใหม่ที่เป็น
ของผมเอง ในรูปแบบที่ผมเรียกว่า “พุทธจักรนิยาย”

ดังนั้นผมขอประกันว่าในหนังสือเล่มนี้จะไม่มีอะไรเป็นของผู้อื่น
เลย นอกจากข้อมูลดังกล่าวแล้ว ผมมีความเห็นว่านักเขียนควรมี
เสรีภาพที่จะเลือกเฟ้น หยิบฉวย ชีวประวัติของบุคคลที่น่าเคารพเลื่อมใส
ศรัทธาเอามาเขียน ทั้งนี้เพราะชีวิตของคนเหล่านั้นย่อมเป็นสมบัติ
สาธารณะชนอยู่แล้ว ผู้ใดไม่พึงถือกรรมสิทธิ์ว่าเป็นของผู้นั้นโดยเฉพาะ
ขอเพียงนำออกมาวิเคราะห์วิจารณ์ด้วยศรัทธาก็ใช้ได้แล้ว นิยายย่อม
ต่างจากประวัติหรือแม้แต่ตำนานก็ไม่ใช่ทั้งนี้เพราะมันไม่มีความจริง
ที่แท้จริง มีแต่ความคาดหมายว่าเป็นจริงเท่านั้น ท่านจึงไม่ควรหา
ความจริงจากนิยายโดยเฉพาะ “พุทธจักรนิยาย” ของผมผู้เขียนเล่มนี้

ขอบคุณ
ธรรมาธิ ประภาศิริ

สารบัญ

หลวงพ่ोजาด

- พระผู้มีอภิคุณญาณ สามารถพญเปรตทหารหนัทัพจนระบือลือลั่น ๗

หลวงปู่พุ่ม จันทโชโต

- พระรูปนี้ไม่ค่อยจะมีชื่อเสียงโด่งดังมากนัก
แต่ชื่อของท่านสามารถสยบอึ้งย้งได้ระดับหนึ่ง ๓๓

หลวงพ่อวงษ์

- จากเด็กเลี้ยงควายไปสู่จอมขมังเวทย์วิทยาคม ๕๑

หลวงพ่อเลียบ ปุณณสิริ

- ฝันหรือ? แค่เสียงตวาดก็หมอบราบคาบแก้วแล้ว ๖๗

หลวงพ่อสั่งข์ ชุติมันโต

- ทำอะไรทำเถิด แต่...อย่าเปิดขวดดื่มกันในวัด ๗๙

หลวงพ่อหรั่ง ยสวันโต

- หลุดปากเป็นจริง ๙๑

หลวงพ่อสาย สุ่มังคโล

- ท่านไม่ใช่พระป่าเป็นพระน้ำ แต่ก็ปาฏิหาริย์ได้ ๙๙

หลวงพ่อบบ อินทวิริโย

- หลวงพ่อผู้นี้กล้าพูดว่าคนโกนหัวไม่ใช่พระทุกคน ๑๑๑

หลวงพ่อผล คุตตจิตโต

- ศิษย์เอกหลวงปู่เอียด วัดหนึ่ง บางขุนเทียน กรุงเทพฯ ๑๑๗

หลวงพ่อด้าย

- ว่ากันว่าท่านมีพลังจิตสูงส่งนัก เนื่องจากพระฝึกจิตมาดี ๑๒๓

หลวงพ่ोजาด

พระผู้มีปัญญา

สามารถผจญเปรตทหารหนี่ทัพจนระบือลือลั่น

ผมกำลังจะเขียนถึงหลวงพ่ोजาดแห่งวัดบางกระบือ อำเภอ บ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรีครับ แต่หลังจากนำเอาประวัติชีวิตของท่านมาศึกษาถึงตอนที่ว่าด้วยเครื่องรางของขลังที่ท่านสร้างขึ้นมามีปรากฏว่ามีอยู่ ๕ อย่างด้วยกัน ประกอบด้วย เสือยันต์แดง ตะกรุดโทน ผ้ายันต์พรหมสีหน้า ผ้ายันต์ครอบจักรวาล แหวน และรูปเหมือนต่างๆ ทำให้เกิดปัญหาขึ้นในใจผมผู้เขียนหลายประการด้วยกันครับ

ประการแรก บรรดาเครื่องรางของขลัง ๕ รายการที่ผมยกเอามา นั้น ยกเว้นแหวนและรูปเหมือนของหลวงพ่ोजาดแล้ว มันใช่เป็นวัตถุมงคลหรือเปล่า? แน่แน่นอนครับ ตะกรุดโทนกับผ้ายันต์ เสือยันต์ย่อมไม่ใช่วัตถุมงคล เนื่องจากว่าวัตถุมงคลประสงคในการสร้างไม่เป็นมงคล

คำว่า “วัตถุมงคล” ตามความเข้าใจของผมเป็นคำใหม่ ที่เกิดขึ้นเพราะต้องการที่จะแยกความหมายของคำรวมๆ ที่ใช้กันมาก่อนว่า

“เครื่องรางของขลัง” ออกจากกันเป็นสองประเภทคือ

ประเภทหนึ่งเป็นวัตถุที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้สร้างโดยตรงคือ “พระ” อะไรก็แล้วแต่ที่เกี่ยวข้องอยู่ในตัว “พระ” ก็ถือว่าเป็นวัตถุมงคลทั้งสิ้น เช่น เหรียญรูปเหมือน แหวน พระพิมพ์ต่างๆ จีวรชาดๆ น้ำอาบศพ ชานหมาก แม้กระทั่งไม้จิ้มฟัน เหล่านี้ถือว่าเป็นวัตถุมงคล

ส่วนอีกประเภทหนึ่ง เป็นเครื่องรางของขลังเหมือนกัน แต่ไม่เป็นวัตถุมงคลเพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระ เช่น ตะกรุด พิสมร เสือยันต์ ปลัดขิก รักยม น้ำมันพราย หน้าผากเสือ และอีกมากมายแทบนับไม่ถ้วน วัตถุเหล่านี้แม้บางอย่างพระจะเป็นผู้สร้างขึ้นมาก็คงต้องถือว่าไม่เป็นวัตถุมงคล เพราะจุดมุ่งหมายในการสร้างไม่เป็นมงคลและไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวผู้สร้างซึ่งเป็น “พระ” แต่อย่างใด บางชนิดขัดแย้งจนเป็นปฏิปักษ์กันอย่างรุนแรงด้วยซ้ำ ไม่ต้องพูดถึงปลัดขิกกับหน้าผากเสือหรอก เอาแค่ฝ้ายยันต์พรหมสีหน้าของหลวงพ่อดาก็พอจะพูดกันได้แล้วว่า มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเป็น “พระ” เลย แล้วมงคลที่ไหนมันจะตั้งอยู่ได้ในฝ้ายยันต์ผืนนั้น

“พรหมสีหน้า” คืออะไร?

พรหมสีหน้า (หรือพันหน้า) เป็นรูปปั้นที่เกิดขึ้นจากจินตนาการตามความเชื่อของพราหมณ์-ฮินดู เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาจริง แต่เกี่ยวข้องในทางเป็นปฏิปักษ์กัน พุตกันขัดๆ ตรงไปตรงมา พระพุทธเจ้าประกาศพุทธศาสนาขึ้นมาก็เพื่อที่จะกำจัด “พรหมสีหน้า” นี้แหละเพราะพระพรหมเป็นผู้แบ่งแยกมนุษย์ออกไปให้สูงต่ำไม่เท่าเทียมกันโดยกำเนิด ซึ่งพระพุทธเจ้าไม่เห็นด้วย พระพุทธเจ้าเห็นว่ามนุษย์มีความเท่าเทียมกันโดยกำเนิด ที่สูงต่ำไม่เท่ากันเพราะ “กรรม” ที่ทุกคนทำไม่เหมือน

กันในภายหลัง

ถามว่าระหว่างสองข้อความคิดนี้คนไทยเราเลือกข้างไหน?

๙๕ กว่าใน ๑๐๐ เชื่อพระพุทธเจ้าเท่าที่มีหลักฐานอยู่ใน
ทะเบียนประวัติ

แต่พอเอาเข้าจริงก็บูชาพระพรหมกันเป็นว่าเล่น นี่หมายความว่าอย่างไร?

ถ้าผมหยุดเขียนลงเพียงแค่นี้ ผู้อ่านก็คงคิดว่าผมกำลังโจมตี
หลวงพ่อบุญมา ผู้สร้างฝ่ายตันตระพรหมสิทธิ์นั้น ดังนั้นผมจึงต้องเขียนต่อไป
เพื่อจะอธิบายว่าเหตุใดหลวงพ่อบุญมาจึงต้องทำสวนทางกับศาสนาของท่าน
มันมีเหตุผลอยู่ครับ เราลองมาฟังกันดูว่าเหตุผลที่ว่านั้นมันเป็นอย่างไร?

ผมขอตั้งคำถามกับท่านผู้อ่านก่อนว่า หนูๆ สมัยอยู่ยูนานี่เขา
มีวัดถุ่มงคอลล้องคอเหมือนหนูๆ รัตนโกสินทร์หรือเปล่า? ไม่มีครับ ฟัน
ธงลงไปได้เลย ทำไมหนูๆ อยู่ยูนานี่ไม่นิยมคอลล้องวัดถุ่มงคอลล? คำตอบก็
คือว่าเขาไม่นิยมกันครับ

สมัยนิยมหรือแฟชั่นนั้นมันเกิดจากแหล่งที่มาสองแหล่ง คือ
เกิดขึ้นด้วยตัวของมันเองตามสภาพแวดล้อมของยุคสมัย เช่น สมัย
หนึ่งผู้หญิงไทยนิยมนุ่งผ้าโจงกระเบนกัน เนื่องจากอยู่ในระหว่างศึก
สงคราม ผ้าโจงกระเบนทำให้คล่องตัวในการออกทัพจับศึก หรือหนีศึก
ก็แล้วแต่กรณี ส่วนอีกกรณีหนึ่งแฟชั่นมันเกิดขึ้นเพราะการลอกเลียน
แบบกัน ซึ่งเรื่องนี้เห็นจะไม่ต้องยกตัวอย่าง เพราะมันมีมากเกินไป หรือ
จะเอาสักตัวอย่างก็ได้

เราจะเห็นว่าวัยรุ่นไทยสมัยนี้นิยมย้อมผมเป็นสีล้นต่างๆ กัน เช่น
เหลือง แดง เขียว น้ำตาลก็ว่ากันไป ท่านทราบหรือไม่ครับว่าแฟชั่นนี้

มาจากไหน? มันมาจาก นิโกร + ฝรั่งเศสในอเมริกา ยุโรปโน่นแหละครับ ที่ว่านิโกร + ฝรั่งเศสคือมนุษย์สองสายพันธุ์นี้ไปผสมกันเข้า ผลผลิตที่ออกมาจึงเป็นส่วนผสมของทั้งสองสายพันธุ์ คือหัวหยิกแต่เส้นผมบนหัวจะมีสีสั้น เหลืองบ้าง แดง เทาบ้าง ตามคนไทยเราเรียก “พันทาง” เช่น เราเอาไก่ชนชนิด “เหลืองใหญ่” หรือ “เหลืองหัวหงอก” ไปผสมกับ “เขี้ยวสมเด็จ” ลูกออกมาก็จะมีเดือย จะงอยปาก เท้า เล็บเป็นสีเหลือง แต่ปีก หางเป็นสีเขี้ยว ดังนี้ เป็นต้น

พวกที่นับถือพระพรหมสี่หน้าก็สมควรทราบนะครับว่า พระพรหมท่านกำหนดกฎเกณฑ์ไม่ให้ผสมกันต่างสายพันธุ์ดังกล่าวแล้ว เช่น ถ้าบรรณกษัตริย์มาผสมกับบรรณคฤหบดี ลูกเกิดมาก็จะเป็นจันฑาล ดังนั้นพอจะเรียกได้ไหมครับว่า แพ้ชั้นย่อมผมเป็นสีสั้นต่างๆ นั้น “แพ้ชั้นจันฑาล”

ความจริงการผสมข้ามสายพันธุ์กันนี้ไม่ใช่ของไม่ดีครับ แต่ต้องเลือกผสมกันให้ถูก เอาลักษณะเด่นของแต่ละสายพันธุ์มารวมกันเข้า จึงจะได้ผลผลิตหรือเอทพุทที่ดีออกมา อย่างเช่นคนไทยผสมกับคนจีนได้ผลเป็นอย่างไร ก็เห็นๆ กันอยู่นี้แหละครับ จะต้องพูดให้ยืดยาวกันไปทำไม

ผมกำลังพูดถึงแพ้ชั้นหรือสมันิยมของหนุ่มๆ อยุธยาครับเลย เติลิดเปิดเปิงมาไกลพอสมควร ดังนั้นจึงขอย้อนกลับไปใหม่ ตามความเห็นของผมว่าเหตุใดหนุ่มๆ อยุธยาจึงไม่ค่อยคอดด้วยวัตถุมงคลที่เป็น เช่นนี้ก็เพราะว่า ยุคสมัยอยุธยาเป็นยุคมืดของประวัติศาสตร์ไทย เนื่องจากในสมัยนั้นเราไปคบค้าสมาคมกับขอมหรือเขมรเข้า จึงนำเอา คตินิยม ความเชื่อ ศาสนา ศิลปะต่างๆ มาจากเขมร ตามหลักการที่ว่า

ผู้ชนะมักต้องนำเอาสิ่งเหล่านั้นจากผู้แพ้มาเป็นของตัวเองเสมอ ไทยเราเมื่อเข้มแข็งกว่าเขมร เขาชนะเขมรได้ก็ต้องรับกรรมด้วยเหตุผลดังกล่าวนั้น

กล่าวรวบรัดตัดความ สิ่งที่คนไทยเรารับมาเต็มๆ จากเขมรก็คือ “ลัทธิสมมุติเทวราช” ตามคติความเชื่อแบบพราหมณ์ และอีกประการหนึ่งคือ “ไสยศาสตร์” ที่มาของปลัดขิก หรือที่แท้ต้นเค้าความคิดก็คือ “คิวงสิงค์”

สำหรับเรื่องแรกคือ “ลัทธิสมมุติเทวราช” นั้นผมเข้าใจว่าเป็นที่รับรองกันอยู่แล้วโดยทั่วไปว่าเป็นความจริง เนื่องจากว่าแต่เดิมในยุคสุโขทัยนั้น คนไทยเราเรียกประมุขหรือผู้ปกครองสูงสุดของพวกเราว่า “พ่อขุน” มีหน้าที่ปกครองดูแลสุขทุกข์ของราษฎรอย่างใกล้ชิด ราษฎรผู้ใดเจ็บท้องข้องใจเรื่องอะไรก็ตีกลองร้องทุกข์ได้แบบหนังจิ้งเรื่องเป่าบันจิ้นนั่นแหละครับ นอกจากนี้พ่อขุนยังมีหน้าที่ส่งเสริมการทำงานอาชีพของราษฎร จัดหาน้ำท่าเข้าไร่นาให้ราษฎร จัดเก็บภาษีกันแต่พอสมควร เปิดโอกาสให้ทำมาหากินกันได้หลากหลายอาชีพ เรื่องราวเหล่านี้มีปรากฏในศิลาจารึกเป็นหลักฐานยืนยันได้อย่างดีครับ

แต่พอมาถึงสมัยอยุธยา ชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยไม่มีปรากฏอยู่ ณ ที่ใดเลยครับ สืบบุญไปหมดสิ้น ยังคงเหลืออยู่แต่ประวัติของพระราชวงศ์ต่างๆ เท่านั้นเอง ดังนั้นถ้าจะเรียกว่าสมัยอยุธยาเป็นยุคมีดของประวัติศาสตร์ไทยคงไม่ผิดกระมังครับ อย่างไรก็ตามถ้าเราสังเกตกันให้ดีจะเห็นว่า “ในหลวง” ของเราชาวรัตนโกสินทร์ กำลังมีลักษณะใกล้เคียง “พ่อขุน” เข้าไปทุกทีแล้ว คนไทยเราโชคดีเสมอครับ เมื่อ “มีด” ได้ ก็ “สว่าง” ได้

นอกจากเรื่องของลัทธิสมมุติเทวราชตามคติความเชื่อของพราหมณ์จากเขมรเข้ามาครอบงำสังคมไทย ทำให้คนไทยสูญเสียสภาพความเป็นพลเมืองดังกล่าวแล้วยังมีอีกเรื่องที่คนไทยเรารับมาเต็มๆ จากเขมรก็คือไสยศาสตร์ พวกวัตถุที่ไม่เป็นมงคลทั้งหลายทั้งปวงที่เราใช้กันอยู่ล้วนมาจากเขมรแทบทั้งสิ้น เช่น ตะกรุด พิสมร เขี้ยว งา หน้าผากเสือ และยังมีอีกมากมายหลายรายการรวมทั้งว่านยา ลงอักขระนะหน้าทอง สักยันต์ เหล่านี้ถ้าสืบสาวกันออกไปจะเห็นว่า ล้วนมาจากเขมรทั้งสิ้น

ตอนนี้เราจะลองยกหนุ่มอยุธยาขึ้นมาคนหนึ่ง มาดูรูปแบบบุคลิกภาพของเขว่าเป็นอย่างไร หนุ่มที่ว่านี้ชื่อขุนแผน นักประพันธ์คนหนึ่งเป็นผู้สร้างเขาขึ้นมาเพื่อสะท้อนภาพแห่งยุคสมัยเช่นเดียวกับภาพในกระจกเงา ซึ่งเป็นหน้าที่ของศิลปินทุกคนต้องกระทำ เรื่องราวส่วนอื่นจะมีดบอดก็มีดบอดไป แต่ในจิตใจของศิลปินย่อมไม่มีดบอดอย่างเด็ดขาด

ขุนแผนหนุ่มอยุธยาเล่นของอัปมงคลมาโดยตลอดครับ การแห้วท้องนางบัวคลี่เอาลูกในไส้ของนางมาทำลูกกรอก “กุมารทอง” นี่เป็นของที่เห็นกันชัดเจนที่สุด การล่องหนหายตัวอยู่คงกระพันของขุนแผนหาได้เกิดขึ้นเพราะ “อภิญญาณ์” แต่อย่างใดไม่ ในทางตรงกันข้ามมันเกิดขึ้นตามหลักการของไสยศาสตร์ ความหลงใหลมกมายเพียงอย่างเดียว ด้วยเหตุนี้ผมจึงค่อนข้างจะมั่นใจว่า หนุ่มอยุธยาเล่นของอัปมงคลกันเป็นพื้นในยุคสมัยนั้น ส่วนของที่เป็น “วัตถุมงคล” อย่างของหนุ่มรัตนโกสินทร์เขาไม่นิยมเล่นกัน

ก่อนที่จะพูดถึงชีวิตของหนุ่มรัตนโกสินทร์อย่างพวกเราสมัยนี้ที่